

El mestre Màrius Sampere

DAVID CASTILLO

Hi ha un tipus de poesia que t'ensenya, que t'acompanya, que rescata de l'oblit detalls de la realitat que els poetes aprecien. Aquestes són algunes de les sensacions que sempre m'han donat els poemes de Màrius Sampere, que s'han incrementat amb els anys mentre el nostre poeta s'ha fet més savi, més comprensiu amb el moviment del món. Quan m'acosto a la seva poesia de seguida l'associo a Joan Vinyoli i Blai Bonet, a Palau i Fabre i Jordi Sarsanedas, poetes catalans que m'han marcat des d'aquesta esplendor de la senzillesa que Màrius Sampere també té la sort de dominar i de regalar. He passat de l'admiraació i el respecte de l'època en què el vaig conèixer –fa gairebé vint anys a Santa Coloma– a la constatació que el poeta es gravava en la meua memòria i que em feia identificar-me amb un instant del dia o una percepció del pas del temps, com l'impressionant poema *A les fosques* del seu nou llibre, *Iconograma* –que acaben de publicar els dinàmics i joves editors de La Garúa, també colomencs–: “La venjança/ sempre s'escriu en vers./ I el poema no menteix: cou/ sobretot de nit.// Un llibre es mata a si mateix./ I jo ho decideixo, el tanco/ per sempre, el lliuro/ als ulls aeris que mai no tornaran/ a les òrbites.// Algun sentit? El sentit/ és qui em transforma en estàtua./ Sóc matèria freda, no puc moure'm,/ no puc entendre res: no puc plorar, existir”.

Cronista d'una època potser no gaire preparada per captar la sensibilitat

La combinació entre l'espiritualitat –mai mística– i la vida quotidiana és una de les constants que Màrius Sampere ha explotat de la seva mina. El poeta es mou en un territori de frontera, en un cel ben terrenal, a la recerca de la bellesa sense ignorar mai la lletjor de la bellesa o la bellesa imperfecta, la que més li agrada.

És quan el capturo, fent un tomb en solitari per la medina de Fes o movent-me despistat pel Parc Güell prop de les Tres Creus, quan m'adono que Sampere, el meu amic Màrius Sampere, s'ha convertit en un clàssic per a tots els que l'hem seguit, un poeta ben útil dins d'una línia que va d'Horaci i Ovidi fins a Joseph Brodsky, John Ashbery i Allen Ginsberg. Vull remarcar la seva utilitat perquè no és un escriptor en exclusiva per a erudits i filòlegs sinó que és un cronista d'una època potser no gaire preparada per captar la sensibilitat i l'art. I l'art de Màrius Sampere és avui l'orgull de molts dels que escrivim en català.

El Màrius em pregunta, a través d'un intermediari ben simpàtic, què és el que m'ha semblat el llibre. I només puc dir-li que sóc acrític, que estic content de llegir versos com els que tant em fan disfrutar: “La vida s'assaja,/ m'emprovo el sol, m'emprovo la nit,/ m'emprovo l'espina. Res no és possible,/ sinó un assaig”. Amb llibres com *Subllum*, *Les imminències*, *Jerrarquies* i *Iconograma*, Sampere ha après, encara més poèticament, a saber escoltar-se i fer-se escoltar, a vegades a les fosques, altres amb molta llum, una llum que irradia com un far enmig del mar de les nostres vides.